

ใบความรู้ที่ ๓ เรื่อง พระราชพงษาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๒
ตอนที่ ๑๐ พระราชกำหนดห้ามมิให้สูบแลซื้อขายฝิ่น
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง ประวัติศาสตร์ไทยสมัยรัตนโกสินทร์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง ฝิ่นภัยร้ายต่อสังคมสยาม
รายวิชา ประวัติศาสตร์ รหัสวิชา ส๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

พระราชกำหนด ห้ามมิให้สูบแลซื้อขายฝิ่น

กฎให้ไว้แก่พระสุริยวงศ์ ข้าย ขวา ใน นอก ให้กฎหมายบอกแก่เจ้าพระยา แลพระยา พระ หลวง เมือง เจ้าราช-
นิกุล ขุนหมื่น พันทนาย ฝ่ายทหาร พลเรือน ชาวที่ มหาตเล็กขอเฝ้า ข้าเจ้าต่างกรม หากกรมมิได้ กรมฝ่ายหน้า ฝ่ายใน
แลข้าหลวงกรมพระราชวังบวรสถานมงคล ผู้รักษาเมือง ผู้รั้ง กรมการณหัวเมือง เอก โท ศรี จัตวา ปากใต้ฝ่ายเหนือ
แลอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงจงทั่วด้วยพระบาทสมเด็จพระบรมธรรมิกราชาธิบดี ศรีวิสุทธิคุณ วิบูลยปรีชา ฤทธิราเม
ศวรราช บรมนารถบรมพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงจัดทรงคพิธสังคหวัดฤ และทศพิธราชธรรม์ อนันตมหาประเสริฐ
เสด็จออกณพระที่นั่งท้องสนามจันทร์ ฝ่ายประจิมวิมาภิมุขแห่งพระที่นั่งมหาจักรพรรดิพิมาณ พร้อมด้วยอรรคมหาเสนาโหรา
พฤตามาตย์ราชมนตรี กระจิมุขมาตยา ปโรหิตาจารย์ ทูลล่องธูลีพระบาทโดยอันดับ จึงทรงพระราชดำริห์ว่า สมเด็จพระ
พระมหาบรมกระษัตริราชแต่ก่อน ตั้งพระราชกำหนดกฎหมายไว้ ห้ามมิให้ผู้ใดสูบฝิ่นกินฝิ่นซื้อฝิ่นขายฝิ่น จับได้ให้ลง
พระราชอาญาทัณฑ์กรรมกระทำโทษถึงทวนทวนริบราชบาทว์จำใส่ตรูไว้ ผู้สูบฝิ่นกินฝิ่นหาพึ่งไม่ จนเกิดความเคืองได้
ฝาลองธูลีพระบาท สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงในพระบรมโกษฐ ก็ได้ทรงพระมหากฤษฎาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้แจก
กฎหมายประกาศป่าวร้องห้ามปรามไปอีกครั้ง ๑ เพื่อจะให้คนชั่วรู้โทษตัวละพยศอันร้าย พระราชฤไทยหมายจะทรง
สงเคราะห์สรรพสัตว์ตามบุราณราชประเพณี ทุกวันนี้ผู้สูบฝิ่นกินฝิ่นหากแล้วพระราชกำหนดกฎหมายไม่ ล่วงพระราช
อาญาคบหากันสูบฝิ่นกินฝิ่นชุกชุมขึ้นเป็นอันมาก ที่ยากจนขัดสนทรัพย์หาอันจะซื้อฝิ่นกินมิได้ ใจเกิดกำเริบเป็นพาล คบ
หาพากันกระทำโจรกรรมสกตสมตัดช่องย่องเบาแล้วลักขโมยสิ่งของเครื่องอัญมณีมาขายจำนำเอาเงิน
ซื้อฝิ่น พอจะได้กินได้สูบรักษาชีวิตไว้ ที่มีทรัพย์สินอยู่แล้วก็ได้ซื้อฝิ่นกินสูบเป็นนิจ คิดทงหลงโลกมักใหญ่ใฝ่สูงนึกมั่งมี
ในใจ เห็นแต่จะได้เกิดสุขโสมนัสขณะมา จำพวกนั้นก็เข้าในเมรัยประมาทกาล เหตุว่ามัวเมาไม่ได้คิดอ่านกระทำมาหากิน
สะสมกองกฐลที่จะยกตนออกจากภพ มีแต่ก่อสร้างปัญญาวิเวกรกรรมจะนำตนไปสู่ทุกข์หาประโยชน์ไม่ เลิงจะทำราชการ
ณรงค์สงครามฉลองพระเดชพระคุณเล่า ก็อาไศรยฝิ่น ถ้าไม่มีจะสูบจะกินก็ให้เกิดอาเจียนคลื่นเหียนให้ท้าวทิวอ่อน หลบ
หลีกนอนเอาราชการมิได้ บ้างก็ให้ปวดมวนร้อนหนาวทรมานทรมายลงท้องตายก็มี เพื่อพิเคราะห์ดูอำนาจฝิ่นให้โทษแก่ผู้กินผู้
สูบเลิงเพียงนี้ ถ้าจับได้ก็จะมิโทษต้องทุกขเวทนาในพระราชอาญาอาณาจักรอีกเสดหนึ่งเป็นโทษแต่ในปัจจุบัน ครั้นตายไป
ตกในมหาดาพนรก นายนิริยบาลลงทัณฑ์กรรมกระทำโทษต้องทุกขเวทนาโดยสาหัสหาที่สุดมิได้ ครั้นพ้นจากดาพนรก
แล้ว ก็ต้องไปเป็นเปรตวิไลย มีควันไฟพุ่งออกจากทางปากจุมกเป็นนิจ เพราะเสพผลที่ตนสูบฝิ่นกินฝิ่นผิดเป็นมิฉฉาชีวะ
ไม่เห็นทุกขโทษในอนาคตปัจจุบัน ครั้นจะละไว้ บุคคลที่เป็นพาลสันดานทุจริต ก็จะคบคิดกันลักลอบซื้อขายฝิ่นสูบฝิ่นกิน
ฝิ่น แลจะกระทำโจรกรรมกำเริบล่วงเกินพระราชอาญา จะไปทนทุกขเวทนาในอบายภูมิเป็นอันมาก จึงมีพระราชโองการ
มารพระบัณชुरสุรสิงหนาท ดำรัสเหนือเกล้าเหนือกระหม่อม สั่งให้ตราพระราชบัญญัติไว้ เพื่อจะให้เป
นหิตานุหิตประโยชน์ อนึ่งจะทรงพระราชสงเคราะห์ช่วยระงับดับทุกขโทษแห่งคนร้ายในอนาคตปัจจุบัน แลในพระราช
บริหารบัญญัตินั้นว่า แต่นี้สืบไปเมื่อน่า ห้ามอย่าให้ผู้ใดสูบฝิ่นกินฝิ่น ซื้อฝิ่นขายฝิ่น แลเป็นผู้สมซื้อสมขายเป็นอันขาด
ทีเดียว ถ้ามีพึ่งจับได้แลมีผู้ร้องฟ้องพิจารณาเป็นสัง จะให้ลงพระราชอาญาเขียน ๓ ยก ทะเวนบก ๓ วัน ทะเวนเรือ ๓
วัน ริบราชบาทว์บุตรภรรยาแลทรัพย์สินของให้สิ้นเชิง ให้ส่งตัวไปเป็นตะพุนหย้าข้าง ผู้รู้เห็นเป็นใจมิได้เอาความมาว่า
กล่าว จะให้ลงพระราชอาญาเขียน ๖๐ ที ถ้าผู้ใดมีฝิ่นอยู่ก่อนยังมีได้ห้ามมากนักอย่าเฝ้า จะขายให้เร่งเอาออกไปขายแก่
นานาประเทศเมืองนอกให้พ้นแคว้นกรุงเทพพระมหานคร แลให้ร้อยแขวงกรมการนายบ้านนายอำเภอ ประกาศป่าว
ร้องอาณาประชาราษฎร์ลูกค้ำวณิขทั้งปวงให้รู้จ้งทั่ว แลให้กระทำตามพระราชกำหนดกฎหมายมานี้จ้งทุกประการ ถ้า
ผู้ใดมีพึ่งจับได้จะเอาตัวเป็นโทษโดยโทษานุโทษ

กฎให้ไว้ณวันเสาร์ เดือน ๙ ขึ้น ๑๔ ค่ำ จุลศักราช ๑๑๗๓ ปีมะแมตรีศก